

3. KAPITOLA

Ivan ani nevěděl, kolik času uběhlo. Líně rozevřel víčka a postřehl, že za okny prozřel nový den. Přetáhl si peřinu přes hlavu, ani dnes nechtěl vstát. Jenže jej náhle probral zvuk, jako kdyby někdo prstem zaťukal na sklo. Otevřel oči. Ťukání se ozvalo znovu.

Posadil se na posteli a pohlédl k oknu. Ale jak by k němu někdo vzlétl do těch výšin, nebo se dostal po zdobených zdech Zlatého domu?

V tu chvíli se zvuk ozval znovu, přímo v jeho pokoji.

Spustil nohy na hedvábný koberec. Byl vysílený a třásl se zimou. Přesto přes sebe přehodil plášť a následoval ťukání.

„Dneska nemůžu tančit, Leno, nezlob se,“ omluvil se sošce, protože získal dojem, že po těch dnech trpí nedostatkem jeho pozornosti.

Ťuk, ťuk.

Ivan dosedl za toaletní stolek a pohlédl na svůj odraz. Byl stejně bledý a měl stejný prázdný výraz. Teprve v tu chvíli si uvědomil, jak vypadá tvář člověka, který ztratil veškerou vůli.

„Zdalo se mi, žes na mě zaťukal.“

Ivan vydechl stejně jako jeho odraz.

„Mám v sobě obrovský zmatek. Žil jsem jen pro ně, pro náš odkaz, teď už...“

Odraz měl v očích smutek stejně hluboký, jaký pohlcoval i prince.

„Už nemám nic, nikomu na mně nezáleží.“

Ťuk, ťuk. V tu chvíli odraz přiložil ruku na sklo.

Nebylo by na tom nic zvláštního, kdyby Ivan neměl tu svoji spuštěnou v klíně. Zaraženě se na ni podíval a pak pohlédl před sebe... Musel blouznit, ztrácet vládu nad svými myšlenkami. Zakroutil hlavou, aby iluzi zahnal, ale když se pohledem vrátil k tomu naproti, jasně si všiml, jak dýchl na sklo a napsal – *mně ano*. Pak to rychle setřel a usmál se.

Ivan se vymrštil ze židle. „Nakonec jsem blázen, jak si všichni myslí!“

Odraz znovu přiložil dlaň na sklo a vystrašeně ho pozoroval. Ivan se k němu naklonil a velice opatrně se dotkl chladné plochy svou rukou. V tu chvíli oba splynuli v jeden totožný obraz.

„Tolik toužím po něčí blízkosti, že už sním s otevřenýma očima.“ Princ přivřel víčka, za kterými ho štípala lítost a smutek, sesunul se za toaletní stolek a hlavou se zapřel do rukou. Ramena se mu otřásala.

Ťuk, ťuk... ťuk.

„Je to jen sen.“

